

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 31. marts 2013

Kirkedag: Påskedag/A

Tekst: Mark 16,1-8

Salmer:

SK: 219 * 224 * 233 * 236 * 242,5 * 240

LL: 219 * 224 * 236 * 242,5 * 240

Der er næppe nogle dage i historien, der er så skelsættende som netop påskedag. Vor tidsregning tager bestik af denne dag, i og med, at var det ikke blevet påskedag, da var julen aldrig blevet tidens vendepunkt med tid før og efter Kristi fødsel. I forhold til det – og dermed i forhold til Jesu opstandelse – tidsfæstes alle andre begivenheder i verden, i hvert tilfælde i den del af verden, der har kristendommen som mere eller mindre officiel religion eller som grundlag for sin kultur.

Der er næppe nogle dage i historien, der er så storslået, som netop påskedag. Denne dag besejler alt, hvad der er gået forud. Ikke bare i Jesu liv, men i alle tider. Næsten fra tidernes morgen, hvis vi i den sammenhæng holder os til Bibelens fortælling, er der peget frem til denne dag. Det kan være svært at se det konkret; men der er i de gamle løfter fra Gud lagt op til, at en dag, vil Gud en gang for alle vise, hvem der har almagten, og vise, hvad kærlighed kan udrette. Bibelen er ikke verdenshistorie; men det er fortællingen om, hvordan Gud er i den verdenshistorie, Han selv har sat i gang. Og en dag, skal denne verdens historie få en helt ny fortælling. Den fortælling kom påskedag. Fortællingen om, at verdenshistorien ikke er prisgivet en uvis eller lunefuld skæbne. Verdenshistorien er også i Guds hånd. Gud er i verdenshistorien, og fornægter man det, går man fejl i byen. Når verden forsøger at gøre sin historie uden Gud, ender det med død. Men verden kan også vælge at

gøre sin historie med Gud, og verden vil se, at selv da kan død overvindes. For Gud bliver døden ikke altings endeligt, men altings nye begyndelse i opstandelsen.

Der er næppe nogle dage i historien, der er så udfordrende som netop påskedag. Jesus er stået op af graven! Måske kan man ikke fortænke kvinderne ved graven, at de ikke med det samme styrtede hen og fortalte om opstandelsen, som Markus skriver det. Med påskedag står og falder hele vor kristentro. Uden troen på Jesus som Guds Søn, opstanden og levende, er der ingen kristentro. Man kan ikke være kristen uden troen på Jesus som opstanden. Man kan godt leve i en slags kristen kultur, hvor man værdsætter næstekærligheden – det er der masser af mennesker, der gør; man kan så at sige leve kristeligt uden en kristen tro. Men man kan ikke være et troende kristent menneske uden troen på Jesus som opstanden.

Det udfordrende er jo så, at det kan kun troen forholde sig til. Kun troen kan forholde sig til, om det, der fortælles i Bibelen er sandt. Selv om nogle havde set opstandelsen, vil det stadig være troen, der må forholde sig til, om det fortalte er sandt eller blot ammestuehistorier til glæde for børnene. Selvfølgelig dør superhelte aldrig; de kan få en meteor i hovedet og alligevel rejse sig, ryste støvet af sig og bekæmpe de onde. Men Jesus er ikke en superhelt. Han døde! Da onskaben ramte, døde han. Men han opstod af graven. Derved havde han ikke blot besejret de onde; men den onde og alle hans gerninger. Men det kan vi kun forholde os til i troen. En tro, der bliver udfordret bla. derved, at vi jo stadig oplever onskaben i verden, at vi stadig dør, alt sammen om vi så er nok så fromme og Kristus-lige.

Der er næppe nogle dage i historien, der er så kærlige som netop påskedag. Ondskab kan udslættes. Død kan fjernes. Men skal onskab og død fjernes fra verden, kan det paradoksalt nok

kun ske ved død, hvilket jo netop er ondskab. Derfor frelste Gud ikke verden for død og ondskab. I Jesus Kristus gik Gud selv ind i ondskaben og døden. Gud er ikke selv underlagt ondskab og død og kunne derfor heller ikke fastholdes i den skyld, som ondskab og død er straffen for. Gud gav selv livet, men Gud bevarede livet i sin hellige retfærdighed og bar det frem i vores historie i opstandelsen påskemorgen. Derved blev livet dødens mulighed. I Guds ufattelige kærlighed har Gud givet hvert eneste menneske muligheden for frelse fra ondskab og død – i troen på Jesus Kristus som Guds Søn, opstanden fra de døde. Det er ikke Guds vrede, der er fuldbyrdselsen af påskens lidelse, død og herlighed i opstandelsen; det er Guds kærlighed!

Der er næppe nogle dage i historien, der er så dejlige som netop påskedag. Kirkerummet i al sin pragt, klædt i gult og grønt og lys og fyldt med triumferende og opløftende lyse, glade toner. På baggrund af langfredagens mørke er påskedags gudstjeneste som at komme fra graven og træde ud i opstandelsesmorgenens herlige lys.

Der er næppe nogle dage i historien, der er så lidt forpligtende som netop påskedag. Her er ikke nogen formaning til mit sind, når jeg skal vælge mine handlinger og deres motiver i dagligdagen. Her er ikke nogle krav til bekæmpelse af begær og fremme af næstekærligheden. Her er ikke nogle etiske fordringer eller teologiske spidsfindigheder. Her er ikke nogle diskussioner mellem farisæere og Jesus, hvor min selvretfærdighed sættes til vægs. Her er ikke nogle udstødte, jeg skal forholde mig til som Guds elskede skabninger. Her er ikke noget som helst, der kræver noget af mig.

Der er næppe nogle dage i historien, der er så proklamerende som netop påskedag. I al sin uforpligtelse, i al sin dejlighed, i al

sin kærlighed, i al sin udfordring, i al sin storhed, i hele sit skelsættende omfang er den proklamerende sit livgivende perspektiv for os i Guds vilje. Proklamerende, at Jesus Kristus er opstået fra graven! Proklamerende, at Jesus har al magt i himmel og på jord. Proklamerende, at Guds retfærdighed er Hans kærlighed til enhver af os. Proklamerende, at Jesus lever! Med englens ord ved graven: Han er opstået, han er ikke her!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen